

Зора ся съгласи на туй прѣдложеніе, и на другия день овчарката ѝ рече:

„Щѣ ви дамъ да ми пасете нѣколко овчицы; но страхъ мя ѣ, красна моя дѣщерко, да ви не досади; за туй земете еднаѣ уркѣ, та прѣдете, туй ще ви забавля.

— Мале, отговори Зора, азъ съмъ отъ добръхъ породѣ (фамилія), и незнамъ да прѣдѣ.

— Земете прочее еднаѣ книгѣ, ѝ рече овчаркѣтѣ.

— Не обичамъ да четѣ,“ ѝ отговори Зора като ся изчърви. А туй защото ся засрами да каже на вѣлшебницѣтѣ че и да чете незнаеше. Трѣбваше обаче да исповѣда истиннѣтѣ. Тя каза на овчаркѣтѣ че до катъ ѣ была малка не ѣ искала никога да ся учи да чете, а пакъ когато порастнала по-голѣма, не ѣ имала врѣме. „Имали сте прочее много работы? ѝ рече овчарката.

— Да, майко моя, отговори Зора. Сека заранъ отивахъ да ся разхождамъ съ добрытъ си пріятелкы; подиръ обѣдъ ся китехъ; вечеръта отивахъ на оперѣ, на комедіѣ, а нощъ на балъ.

— Отистина, имали сте были голѣмы занятія, каза овчарката, и несъмнѣнно не ѣ ви было досадно.

— Опростете ми, мале, отговори Зора. Когато ся случваше понѣкогажъ да останѣ само една четвъртъ самичка, досаждаше ми до смъртъ; но когато отивахме вѣнъ отъ града бѣше ми още по-лошово; цѣль день прѣкарвахъ съ китеніе и разкитваніе само и само да ся забавлямъ и врѣме да провождамъ.

— Прочее вый не сте были благополучна и вѣнъ отъ градътъ? рече овчарката.